

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **F. P.**, nar. X, bytem X, zastoupeného JUDr. Janem Marečkem, advokátem se sídlem Na Švihance 1476/1, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, odbor stavební, se sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 22. 4. 2013 č.j. S-MHMP 203781/2013/OST/Ca,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2013 č.j. S-MHMP 203781/2013/OST/Ca, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odboru stavebního (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) č.j. P4/017404/13/OST/TEHA ze dne 25. 2. 2013, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 178 odst. 1 písm. n) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“), jehož skutkovou podstatu naplnil tím, že:

- v období od června roku 2011 do 3. 11. 2012 jako vlastník stavby rodinného domu č.p. 113, ul. Vysoká cesta 12, Praha 4 - Braník, na pozemku parc. č. 177 v k.ú. Braník prováděl bez stavebního povolení změnu stavby rodinného domu č.p. 113, spočívající v třípodlažní přístavbě při jihovýchodní fasádě stavby, v nástavbě nad stávající částí stavby rodinného domu v souvislosti s úpravou střechy v podkroví nad stávajícím 2. NP, v dalších stavebních úpravách s tím souvisejících a ve zřízení venkovního vyrovnávacího schodiště při jihozápadní fasádě stavby rodinného domu (dále jen „stavba rodinného domu či RD“), a to vše v ochranném pásmu chráněném zákonem č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve

znění pozdějších předpisů, a zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů.

Za uvedené protiprávní jednání byla žalobci uložena pokuta dle § 179 písm. d) stavebního zákona ve výši 140.000,- Kč a současně povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč podle § 79 odst. 1 a 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) ve spojení s ustanovením § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb.

Žalobce namítá, že v posuzování celého případu došlo ze strany správních orgánů ke značným zkreslením a chybně zjištěnému skutkovému stavu. Popis jednání ve výroku napadeného rozhodnutí jako i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým mělo dojít k naplnění skutkové podstaty přestupku, neodpovídá dle žalobce skutečnosti. Rozporuje především tvrzení, že se jedná o třípodlažní přístavbu při jihovýchodní fasádě stavby. V daném případě provedená stavební konstrukce nesplňuje definiční znaky přístavby, neboť ani v úrovni 3. podzemního podlaží ani 2. podzemního podlaží není provozně propojena se stávající stavbou. Žalobce také poukazuje na specifika stavby daná jejím umístěním ve svahu a uzavírá, že popis skutku neodpovídá provedení šachty ze zárubního zdiva se vzduchovými mezerami po opravě hydroizolace.

Žalobce dále upozorňuje, že průběh stavební činnosti, respektive postupné přístavování, bylo vynuceno odhalovanými závadami na stavbě. Proto je dle jeho názoru nutno vyloučit protiprávnost zmíněného jednání, jelikož bylo iniciováno snahou o předcházení potenciálně hrozícím škodám. Žalobce podotýká, že přestože na tento fakt již v průběhu správního řízení upozorňoval, nevzaly ho správní orgány v potaz. Jejich tvrzení o neexistenci havarijního stavu nejsou proto, podle žalobce, ve všech případech podložena. Žalobce dále v tomto bodě žaloby rekapituluje skutkový stav a uvádí své závěry o tom, z jakého důvodu považoval jednotlivé stavební úpravy za nezbytné pro odvrácení hrozícího nebezpečí.

Žalobce dále namítá, že se do situace, kdy prováděl opravy domu bez řádného povolení, dostal také následkem prodlev v činnosti stavebního úřadu, který navíc vyžadoval neodůvodněné podklady k dodatečnému povolení stavby, o nějž žalobce požádal dne 9. 2. 2012. Žalobce byl proto nucen provést bezodkladné stavební práce k odvrácení škod na své stavbě, což je mu správními orgány kladeno za vinu.

Žalobce dále poukazuje na fakt, že správní orgány vyhodnotily jeho jednání jako přestupek nepovolené stavební činnosti v chráněném území přírodní památky Branické skály. Žalobce namítá, že se jeho dům nachází zcela na kraji ochranného pásma a společenská nebezpečnost jeho jednání, resp. ohrožení nebo narušení veřejného zájmu chráněného zvláštními právními předpisy jsou s ohledem na stanoviska dotčených orgánů v tomto případě nulové. Tento názor dokládá stanoviskem Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí ze dne 9. 1. 2012, sp. zn. S-MHMP-1213792/2011/1/OOP/VI a ze závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče ze dne 25. 1. 2012, č.j. S-MHMP 1214226/2011.

Žalobce polemizuje také s výší pokuty, jež mu byla správními orgány uložena, respektive žalovaným byla její výše potvrzena. Žalobce uvádí, že výše pokuty představuje polovinu jeho ročního příjmu. Zároveň mělo být dle jeho názoru přihlédnuto ke skutečnosti, že v důsledku prodlev v řízení o dodatečném povolení stavby, byl žalobce v důsledku hrozícího nebezpečí dalších škod nucen zajistit stavbu neodkladnými stavebními úpravami.

Žalovaný uvádí, že trvá na svém závěru v napadeném rozhodnutí, jelikož prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí prokázal, že jednáním žalobce došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 178 odst. 1 písm. n) stavebního zákona. Také odůvodnění

výše uložené pokuty shledal žalovaný za souladné se zákonem, a proto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Žalovaný dále dodává, že žalobní námitky se týkají převážně řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby a navrhuje, aby soud žalobu zamítnul.

O žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem č.j. 1 A 45/2013-33 ze dne 28. 2. 2014 tak, že žalobu zamítl. Soud dal za pravdu správním orgánům, že v posuzované věci nebyly na straně žalobce dány podmínky pro aplikaci mimořádných postupů dle § 177 stavebního zákona. Ztotožnil se se závěry, které jednání žalobce podřadily pod skutkovou podstatu přestupku dle § 178 odst. 1 písm. n) stavebního zákona v rozhodném znění. Soud také neuznal námitku žalobce, který tvrdil, že jeho jednání bylo vynuceno postupným odhalováním závad na stavbě a jednotlivé dílčí změny stavby tak realizoval pouze za účelem odvrácení bezprostředně hrozících škod. Žalobci se v průběhu celého řízení nepodařilo tvrzenou hrozbu jakýmkoliv způsobem osvědčit.

Proti rozsudku městského soudu podal žalobce kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. 4 As 55/2014-27 ze dne 15. 5. 2014 tak, že rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městskému soudu Nejvyšší správní soud především vytkl, že žalobce v žalobě namítal, že uložená pokuta je pro něho nepřiměřená, jelikož představuje polovinu jeho ročního příjmu. Nadto žalobce uvedl, že rozestavěná nezabezpečená část stavby v zimním období vyžadovala zvýšené náklady na vytápění a konstatoval, že výše uložené pokuty je nepřiměřená s ohledem na rozsah posuzovaného jednání. Dle NSS zdejší soud na uvedené a zcela konkrétní námitky odpověděl pouze obecným tvrzením o dostatečnosti a přesvědčivosti odůvodnění uložené pokuty, aniž jakkoliv vyvrátil tvrzení žalobce. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s postupem městského soudu, který se nezabýval otázkou srovnání výše pokuty s ročním příjmem žalobce, ani namítanou nepřiměřeností pokuty ve vztahu k rozsahu posuzovaného jednání, ač jde dle jeho názoru o námitky zásadní.

Městský soud v Praze znovu přezkoumal dle § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu s tím, že přihlédl k právnímu názoru vyslovenému Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozhodnutí tak, jak mu ukládá § 110 odst. 3 s.ř.s.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ustanovení § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Po stránce skutkové není ve věci sporu o skutečnosti, že žalobce skutečně prováděl od června 2011 do 3. 11 2012 nepovolené stavební práce na stavbě svého rodinného domu, což dokládají protokoly z postupně provedených kontrol ze dne 5. 9. 2011, 7. 10. 2012, 22. 6. 2012 a 18. 10. 2012. Otázkou tedy je, zda provádění nepovolených stavebních úprav bylo v rozporu se zákonem či nikoliv, jak tvrdil žalobce.

S žalobcovou námitkou týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu a jeho zkreslení ze strany správních orgánů soud nesouhlasí. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí skutek, za který byla žalobci udělena pokuta dostatečně jasně a konkrétně vymezil a žalovaný uvedené vymezení přijal. Z hlediska naplnění skutkové podstaty dle § 178 odst. 1 písm. n) stavebního zákona není podstatné, zda stavba, kterou žalobce provedl, je či není

propojena (jak tvrdí žalobce) se zbytkem stavby stávající. Relevantní je v tomto případě především skutečnost, že žalobce stavbu realizoval bez příslušného stavebního povolení a v chráněném území.

Jak již bylo zmíněno není po stránce skutkové ve věci sporu o tom, jaké konkrétní stavební úpravy žalobce provedl. Žalobce však nesouhlasí s hodnocením správních orgánů, které výsledek jeho jednání vyhodnotily jako přístavbu a považuje v tomto ohledu skutkové vymezení za zkreslené.

Se zmíněnou námitkou, že v posuzovaném případě nedošlo k vytvoření přístavby k žalobcově rodinnému domu, soud nesouhlasí. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce nejprve při zadní stěně svého domu, kde výška okolního terénu dosahuje až do výše střechy druhého nadzemního podlaží, vyhloubil šachtu o půdorysu 2 x 3 metry a to do úrovně prvního nadzemního podlaží původní stavby tak, že přiléhala ve výšce dvou celých pater. Tuto šachtu zároveň vyzdil a následně za domem odstranil část opěrné zdi, před kterou postavil opěrnou zeď novou. Její stavbu provedl neodborně, když ji nedostatečně staticky zajistil. Přestože bezprostřední riziko zhroucení zdi nehrozilo, žalobce ve stavebních pracích bez řádného povolení pokračoval. Postupně odstranil střechu nad hlavním domovním schodištěm ve stávajícím domě, aby poté navýšil korunu schodiště do úrovně třetího nadzemního podlaží. O korunu žalobce za pomoci trámů, žeber a příčné zdi zajistil opěrnou stěnu a tento nově vzniklý objekt následně zastřešil (včetně dvoupatrové šachty) a zaizoloval proti vodě a tepelným ztrátám.

Z fotodokumentace a z kontrolních protokolů založených ve spise je zřejmé, že nově vytvořený objekt původní stavbu nejen zvýšil o jedno podlaží, ale vzhledem ke specifickým podmínkám stavby ve svahu, došlo také k jejímu půdorysnému rozšíření. Provozní propojení s původní stavbou poté v tomto případě zajišťuje navýšené domovní schodiště. Otázkou provozního propojení se již zabýval také Nejvyšší správní soud, který v rozsudku č.j. 3 As 72/2006 ze dne 27. 6. 2007 uvedl: „...rozhodujícím pro posouzení provozní propojenosti staveb není účel jejich využití, nýbrž existence či neexistence jejich komunikačního propojení. Jsou-li stavby (jejich části) jakýmkoli způsobem průchozí (dveřmi, chodbou, přístupem z jedné části stavby na plochu střechu druhé apod.), je dle jeho názoru nutno vycházet z toho, že provozní (funkční) propojení mezi nimi dáno je, a to bez ohledu na to, k jakému účelu ta která z nich slouží.“ Jelikož schodiště v posuzovaném případě slouží jako komunikační propojení, naplňuje žalobcem provedená stavba definiční znaky nejen nástavby, ale také přístavby (srov. § 2 odst. 5 písm. a) a b) stavebního zákona).

Tím, že žalovaný použil ve výroku napadeného rozhodnutí termín „třípodlažní přístavba“ nedošlo dle názoru soudu k zaměnitelnosti sankcionovaného jednání s jednáním jiným. Soud má za to, že jak ve výroku napadeného rozhodnutí, tak také v jeho odůvodnění, došlo k náležitému a jasnému vymezení skutku, pro který byla žalobci uložena pokuta a to nejen co se týče způsobu, ale také místa a času spáchání deliktu. Ve správním řízení bylo postaveno najisto, za jaké jednání je žalobce postižen a dostatečná míra určitosti vyloučila riziko možného dvojího postihu v téže věci. S ohledem na uvedené shledal soud žalobcovu námitku týkající se zkresleného a chybně zjištěného skutkového stavu nedůvodnou.

Soud neuznal ani námitku, kdy žalobce tvrdil, že jeho jednání bylo vynuceno postupným odhalováním závad na stavbě a jednotlivé dílčí změny stavby tak realizoval pouze za účelem odvrácení bezprostředně hrozících škod. V tomto směru žalobce poukazoval na statickou část projektové dokumentace ze dne 19. 12. 2011, v níž statik uvedl: „...stávající opěrná stěna staticky nevyhovuje a je třeba ji dodatečnými úpravami definitivně zajistit.“

Zároveň je však nutno brát zřetel na vyjádření statika ze dne 1. 12. 2011, v němž je uvedeno, že bezprostřední nebezpečí zřícení opěrné stěny nehrozí, byť opět nechybí dodatek, že stěnu bude nutné dodatečnými úpravami zajistit.

Soud dává za pravdu správním orgánům, že v daném případě nebyly na straně žalobce dány podmínky pro aplikaci mimořádných postupů dle § 177 stavebního zákona, jež za určitých okolností umožňují odchýlení se od zákonem stanovených standardních postupů. Zároveň je třeba podotknout, že také mimořádné postupy dle zmíněného ustanovení stavebního zákona mají svá pravidla, jež musejí být při jejich využití dodržována. Předně jde o povinnost neprodleně oznámit stavebnímu úřadu, že jsou mimořádná opatření prováděna. Pokud měl tedy žalobce za to, že v jeho případě hrozí závažná havárie, měl tuto skutečnost stavebnímu úřadu neprodleně oznámit. Namísto toho ale žalobce téměř dva měsíce od prvního posouzení statika vyčkával, respektive až s tímto časovým odstupem podal na stavebním úřadě žádost o dodatečné stavební povolení. Vzhledem k rozsahu žádosti o dodatečné stavební povolení lze pochopit, že pro jeho přípravu byla jistá doba nezbytná, na druhou stranu však nelze očekávat, že taková žádost bude vyřízena ihned a žalobce nemůže svévolně pokračovat v porušování zákona s tím, že předjímá bezproblémový průběh správního řízení a kladné rozhodnutí stavebního úřadu.

Soud souhlasí se závěry správních orgánů, že jednání žalobce naplnilo znaky skutkové podstaty přestupku dle § 178 odst. 1 písm. n) stavebního zákona a to již ve chvíli, kdy žalobce bez vědomí stavebního úřadu odstranil část původní opěrné zdi a neodborným způsobem postavil zeď novou, což posléze vyvolalo řetězení dalších stavebních prací prováděných bez řádných povolení. Za těchto okolností, kdy žalobce sám protiprávní stav způsobil, nemohl očekávat, že stavební úřad posvětlí postup, kdy bude ve svém protiprávním jednání pokračovat. V daném okamžiku si byl plně vědom toho, že jedná protiprávně a věděl, že je jeho povinností nejdříve si pravomocné stavební povolení obstarat. Za relevantní soud v tomto směru považuje také názor stavebního úřadu, že zajištění stavebně technického stavu opěrné zdi bylo jistě možné realizovat odlišným a podstatně jednodušším způsobem, než k jakému žalobce přistoupil.

Jako bezvadný soud vyhodnotil také postup správních orgánů, jež došly ke shodě v otázce podřazení jednání žalobce pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku dle § 178 odst. 1 písm. n) stavebního zákona. Žalobce sám připouští, že se jeho stavba nachází v chráněném území přírodní památky Branické skály a tudíž nelze v tomto směru argumentovat poukazováním na konkrétní polohu v rámci chráněného území. Z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty je tato skutečnost irelevantní a její zohlednění náleží spíše do úvahy při ukládání konkrétní sankce. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jemuž žalovaný v napadeném rozhodnutí přisvědčil, je zřejmé, že správní orgán k faktu, že žalobce získal kladná stanoviska odboru ochrany přírody a odboru památkové péče, přihlédl.

Poslední z žalobcových námitek směřovala proti výši pokuty, kdy uvedl, že je nepřiměřená s ohledem na výši jeho ročního příjmu, který dosahuje pouze dvojnásobku výše pokuty.

Tato tvrzení však žalobce předložil až v průběhu soudního řízení, přičemž je nepodpořil žádnými konkrétními důkazy. V rámci správního řízení se rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí omezil pouze na velmi obecné konstatování: „ (...) vyzývám k autoremeduře příslušného rozhodnutí, které obsahuje nesprávnosti, neoprávněné

předjímání významového dopadu znaleckého posudku, je kruté, nespravedlivé, nepřiměřené a špatné.“

Zároveň je třeba na tomto místě uvést, že ukládání pokut za přestupky probíhá na základě volného správního uvážení (diskrečního oprávnění) správních orgánů. Ty na základě své odbornosti rozhodují relativně volně ve vymezených hranicích, kdy volí některé ze stanovených sankčních řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí v rozsahu žalobních námitek při posuzování věci zabývat, je oblast správního uvážení soudní kontrole do značné míry uzavřena. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen způsobem, kdy správní soudy hodnotí, zda nebyly překročeny zákonem stanovené meze správní diskrece, či zda z nich správní orgán při stanovení sankce nevybočil nebo volně úvahy nezneužil.

Není však v pravomoci správního soudu, aby vstupoval do role kompetentního správního orgánu a pokládal na místo správní diskrece uvážení soudcovské, tedy aby sám rozhodoval, jaká sankce (co do druhu a výše) by měla být uložena.

Mantinely správního uvážení v projednávané věci stanoví při ukládání sankcí § 12 přestupkového zákona. S ohledem na výše uvedené proto městský soud posoudil žalobcem uplatněnou námitku proti postupu žalovaného při ukládání pokuty toliko s ohledem na znění § 12 odst. 1 přestupkového zákona a jím stanovených mezí správního uvážení. Dle zmíněného ustanovení má správní orgán při určení druhu sankce a její výměry povinnost přihlédnout k závažnosti přestupku, zejména pak: 1) ke způsobu jeho spáchání, 2) k jeho následkům, 3) k okolnostem, za nichž byl spáchán, 4) k míře zavinění, 5) k pohnutkám a 6) k osobě pachatele a 7) zda a jakým způsobem byl pro týž skutek pachatel postižen v disciplinárním řízení.

Vzhledem k tomu, že za přestupky podle stavebního zákona je možno uložit jediné pokutu, je otázkou, o které musí správní orgán rozhodnout, shledá-li pachatele vinným z protiprávního jednání, výše sankce, kterou mu uloží.

Hlavním kritériem pro stanovení výše sankce je – nejobecněji vyjádřeno – závažnost spáchaného přestupku, jež je promítnuta do horní hranice výměry sankce. Ta byla v projednávané věci stanovena § 179 stavebního zákona, jenž v rozhodné době rozděloval skutkové podstaty přestupků do čtyř skupin podle jejich závažnosti, přičemž přestupek, kterého se dopustil žalobce, spadá do skupiny nejprísnejší postizitelných přestupků s horní hranicí pokuty do 2 milionů Kč.

Z odůvodnění výše uložené pokuty správního orgánu prvního stupně, které shledal žalovaný dostatečným a plně se s ním v napadeném rozhodnutí ztotožnil, je zřejmé, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgány k uložení pokuty 140 000 Kč. Jako polehčující okolnost byla hodnocena skutečnost, že provedením nepovolené přístavby nebyla způsobena škoda na majetku třetích osob. Naopak jako přitěžující byla hodnocena okolnost, že žalobce provedl změnu původní stavby právě v takovém rozsahu, o jaký neúspěšně žádal již v roce 2009 a také skutečnost, že jde z hlediska stavebního zákona o přestupek závažný. Z odůvodnění je dále zřejmé, že bylo přihlédnuto k velikosti přístavby a nástavby ke stávající stavbě a předpokládaným nákladům vynaloženým na její realizaci. Daná úvaha implicitně zahrnuje také zhodnocení osobních a majetkových poměrů žalobce, při jejichž hodnocení se nelze striktně omezit pouze na výdělkové poměry žalobce. Soud zároveň považuje za nutné zdůraznit, že žalobce ve svém odvolání neuvedl žádné konkrétní námitky, které by nasvědčovaly likvidačnímu charakteru pokuty. Za daných okolností neměl žalovaný důvod domnívat se, že pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši, jestliže nedosahovala ani

jedné čtrnáctiny nejvyšší možné pokuty a zároveň představovala zhruba desetinu nákladů, jaké žalobce vynaložil na realizaci nepovolené stavby v rozporu se stavební zákonem.

Správní orgány obou stupňů přihlédly ke způsobu spáchání přestupku a jeho následkům, okolnostem, za nichž byl spáchán stejně jako k osobě pachatele a dle názoru soudu nijak nepřekročily zákonem stanovené meze správního uvážení. Soud tudíž neuznal žalobcovu námitku o nepřiměřenosti uložené pokuty, kterou se domáhal nezákonnosti napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s.

Nad rámec uvedeného soud dodává, že součástí žalobního petitu žalobce nebyl výslovný návrh na moderaci pokuty, a proto soud nebyl oprávněn o moderaci uložené pokuty rozhodnout.

Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správních orgánů, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. července 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně